

Utorok po 2. adventnej nedeli – Ž 96

Žalm, ktorý sme dnes mali v bohoslužbe slova, je nám dobre známy a v pamäti nám zostáva snáď preto, lebo sa spieva aj na polnočnej sv. omši a vyzýva nás, aby sme spevom ďakovali Bohu za neslýchanú vec, ktorú učinil pre spásu človeka: „*Spievajte Pánovi, pieseň novú!*“ Týmito slovami sa začínajú tri žalmy: dnešný, 98. a 149.. Ten 98. hovorí, že mu máme spievať, „*lebo vykonal veci zázračné.*“

Spev je forma odpovede na Božie dielo. Dnešný žalm hovorí, že mu má spievať „*celá zem*“. Stretávame sa tu s pohľadom, ktorý nie je taký úplne typický pre Starý zákon: „*zvestujte pohanom ... všetkým národom ... hlásajte medzi pohanmi...*“ Tieto, povedali by sme typicky misijné myšlienky nie sú veľmi charakteristické pre starozákonnú dobu. Židia žili v povedomí výlučnosti, odlišnosti od pohanských národov. Myšlienka, že Boha a jeho milosrdenstvo majú spoznať všetky národy prichádza až neskôr a rozvinutá je najmä v spisoch Nového zákona.

Avšak žalmista má pravdu. Celá zem má dôvod na to, aby oslavovala Boha. Hlavným dôvodom je, že Boh existuje a je veľký. On stvoril celý svet. Konal v dejinách ľudstva i v dejinách každého človeka a najviac vykonal skrze dielo svojho Syna. Božie dielo je vo všetkých oblastiach jeho pôsobenia nekonečne úžasné. Ani zďaleka nepoznáme všetky tajomstvá, ktorá Boh vykonal a koná. Ale aj to, čo poznáme, nás naplňa nesmiernym údivom, a preto ho oslavujeme svojím spevom.

Teraz ale nastáva čas, aby mu ľudstvo spievalo „*pieseň novú*“, lebo sa stáva zjavnou jeho najväčšia vlastnosť, a to je milosrdenstvo. Izaiáš dnes privolával: „*Potešujte môj ľud, ...je odčinená jeho vina. ... do náručia berie baránky a kladie si ich do lona.*“ A evanjelium na to odpovedalo: Boh „*nechce, aby zahynul čo len jediný z týchto maličkých.*“

Toto potrebujeme počuť v tejto prvej časti adventu, ktorý nás chystá na druhý Pánov príchod, kedy „*prichádza súdiť zem*“. Človek by sa vo vedomí svojej hriechnosti mohol a vlastne aj mal tohto súdu ľakať, keby... keby tu nebola zvesť o veľkej Božej добрote, jeho súcite a jeho milosrdenstve. Preto treba zvestovať „*jeho spásu deň čo deň*“.

Žalm je teda v podstate misionársky a kresťanská tradícia ho považovala za proroctvo o vtelení Božieho slova a o povolaní všetkých národov z pohanstva

k viere v Krista. Preto sa žalm číta nielen počas adventu, ale aj priamo v svätej noci.

Možno si niektorí pomyslia, že zase trochu bočíme od pravého zmyslu Božieho súdu. Žalm hovorí, že Boh bude „*spravodlivo súdiť zemekruh a národy (=pohanov) súdiť podľa svojej pravdy.*“ Ale aká je Božia pravda? Aká je Božia spravodlivosť? Že Ježiš neprišiel volať spravodlivých, ale hriešnikov (Mt 9,13). Že v zákone je najdôležitejšia spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť (Mt 23,23). A Pavol v Liste Rimanom hovorí, že Boh „*v tomto čase ukázal svoju spravodlivosť: že sám je spravodlivý a že ospravedľňuje toho, kto verí v Ježiša*“ (Rim3,26). „*Teraz teda už niet odsúdenia pre tých, čo sú v Kristovi Ježišovi*“ (Rim 8,1). Čo teda súdi Kristus? Odpoveď dáva zase List Rimanom: „*poslal svojho Syna v tele podobnom hriešnemu a v tele odsúdil hriech*“ (Rim 8,3). Božia pravda je tá, že neprišiel súdiť človeka, ale hriech.

Dôležité je teda uveriť Ježišovi jeho posolstvu a spásnemu dielu, a preto treba „*zvestovať jeho spásu deň čo deň ... medzi pohanmi ... všetkým národom.*“ V prvom rade teda uverme (!) sami tejto zvesti Božej lásky, odovzdávajme ju iným, a so spevom piesne novej kráčajme v ústrety stretnutiu s Kristom na konci nášho života, v ústrety jeho súdu milosrdenstva. Pbjk!

Úvahy sú inšpirované nasledujúcimi zdrojmi:

Karel Flossmann: Liturgický rok A, B, C

Josef Hrbata: Písňe království I.-II.

František Opletal: Rozjímání nad žalmy

Dan Drápal: Úvahy nad žalmy 1-4

Ján Grešo: Žalmy na kazateľnici

